

slugt af Vandet, det være sig Hav eller Fjord? Det er jo nemlig ikke saa sjældent, at en Del af Beboernes Grunde langs Limfjorden er opslugt af Limfjorden, for at nævne et enkelt Sted, og de have Skøde, paa Ejendommen og skatte og skyld af Ejendommen. Har det Spørgsmaal været drøftet, hvorledes det her forelagte Lovforslag stiller sig lige over for dette Forhold? Det ønsker jeg nok at faa klaret. Jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa nu, idet jeg antager, at jeg vil faa en Forklaring paa dette Spørgsmaal. Naar jeg saa gaar over til at omtale selve Lovforslaget, saaledes som det nu foreslaas affattet, saa vil jeg paa Forhaand sige, at jeg i det væsentligste er enig med den højtærede Landbrugsminister i, hvad han udtalte. Hvad er det da, § 1 bestemmer? Den siger allerførst: „Hvor det til Sikring af Kysten findes nødvendigt, jfr. § 4, skal enhver Ejer eller Bruger af en til Stranden stødende Ejendom være berettiget til under Iagttagelse af den nedenfor foreskrevne Fremgangsmaade at faa nedlagt Forbud mod Borttagelse af Sten, Ler, Sand eller Grus fra Forstranden“. Det skal være til Sikring af Kysten; men hvad siges der saa, naar han vil have et saadant Kystsikringsforbud nedlagt? Saa forekommer det mig, at der derefter kommer to meget uheldige Bestemmelser. Den ene er den, at „de Steder af vedkommende Kyst, hvor Forbud ikke er nødvendigt, maa ikke indbefattes derunder“. Det vil altsaa sige, at naar en Mand ejer en Kyststrækning, saa komme Synsmændene og muligvis derefter Landvæsenskommissionen og sige: Der er et Sted af Kysten, der kan du faa nedlagt Forbud; saa kommer der nogle Favne af hans Kyst, hvor han ikke kan faa nedlagt Forbud, og saa kommer der atter nogle Favne af hans Kyst, hvor han kan faa det. Det synes jeg er en meget uheldig Maade at løse Spørgsmaalet paa. Men saa kommer bag efter den Bestemmelse, at hvis han vil have Forbudet nedlagt, omfatter det ogsaa den tilsvarende Strækning af den udyrkede og for Græsvækst blottede Strandbred. Den tilsvarende Strækning maa vel sige den Strækning, som gaar fra Strandbredden eller Vandkanten, eller hvorledes man nu vil udtrykke det, mod Land, det kan jo ikke være mod Siderne. (Afbrydelse af Ordføreren.) Ja, det maa vel sagtens være op mod Land, jeg kan ikke se andet, ellers maatte det udtrykkes paa en anden Maade. Naar det ikke er dyrket og blottet for Græsvækst, saa maa man ikke tage Grus eller Sten

eller noget som helst andet fra dette Areal; selv om det skraaner højt opad, maa de ikke tage noget derfra. Hvem der er kendt med disse Forhold, ved jo nok, at det ikke saa sjældent sker i Limfjorden, hvor Vesterhavet periodisk med flere Aars Mellemrum trænger ind, at Vandet trænger højt op paa Landjorden, og naar saa Jorden er oversvømmet med Saltvand, gaar Græsvæksten bort for en Aarrække, og senere, inden der endnu er kommet en ny Vegetation til Stede, er der maaske kommet en ny Oversvømmelse, og saa skal det være den Mand forbudt at benytte Jorden paa den Maade, som omhandles her i Lovforslaget, nemlig at borttage Grus, Sand med videre. Det forekommer mig, det er en Bestemmelse, som er i højeste Grad uretfærdig over for Jordbruget, men Forholdet er her som i saa mange andre Forhold, at hvor forskellige Interesser støde sammen med Jordbruget, bliver det altid dette, som kommer til at trække det korteste Straa. Jeg har en Autoritet at holde mig til i det foreliggende Tilfælde, som jeg mener, at i alt Fald den ærede Landbrugsminister ikke vil kaste Vrag paa, det er Vandbygningsdirektøren, Hr. Otterstrøm. Han udtaler i sin Indberetning til Ministeriet, der findes som Bilag til Betænkningen, at man gaar Lodsejerne for nær, og at man ikke har Behov at gaa Lodsejerne saa nær. Det sidste Punktum i § 1 i Forbindelse med § 9 er mig noget uklart. Jeg kan nok tænke mig, hvorledes Udvalget vil forstaa det, og det er vel ogsaa den rigtige Forstaaelse, men det er jo ikke os, der skulle forstaa Loven og dømme efter den, men Domstolene, naar der rejses Sag om den. Det hedder nu i Slutningen af § 1: „Dog skal det ikke være Ejeren eller Brugeren forment herfra at borttage de Ting, Forbudet omfatter, til Brug i hans egen Husholdning eller Have, eller for at anvende dem til bedre Sikring af den samme Del af hans Kyststrækning, hvorfra de borttages, jfr. § 9.“ § 9 begynder saa med at sige, at naar Ejeren eller Brugeren vil gøre Brug af den ham i Slutningen af § 1 hjemlede Ret, skal han, forinden han paa-begynder Arbejdet, gøre Synsmændene Rede for sin Plan. Det vil altsaa sige, at han skal tilkalde Synsmændene. Det er nu vel ikke Meningen af Slutningspunktummet af § 1 — men om det ikke er det, kan ikke ses af Udtrykkene, som ikke ere klare — og det vilde ogsaa være for meget forlangt, at en Ejer, som vil have Tilladelse til at tage et Læs Sand til sit eget Brug, skal